

Sara Sluga

ODHAJANJA

-SS-

Rekla bi, da sem umetnica, a vse, kar znam, je bežati.

Postajam ubežnica.

Bežim sama pred sabo in se skrivam med vrsticami, sestavljenimi iz tega, kar več ni moje in tistega, za kar si želim, da bi morda bilo.

Če bi bila umetnica, mi ne bi bilo nič lažje, nič drugače.

Umetniki se ne osvobajajo skozi umetnost. Navežejo se na to, kar ustvarijo in oblikujejo svoj jezik, skozi katerega lahko spregovorijo.

Včasih sem sama in je tišina preglasna.

Opazujem ljudi hoditi polnih rok in praznih src skozi prašne sive ulice.

In niso sami, osamljeni so.

Poskušajo zapolniti praznine v sebi, a vse bolj, kot jih polnijo, vse bolj se zdijo prazne, saj ostaja prazen prostor za tisto eno stvar, ki je še niso izpustili.

Pisanje je moj pobeg, zato sem umetnica na begu.

Sara Sluga

KAZALO

Zapri oči in morda boš zamudil.....	6
Zvezde so padale z neba	7
Ne želim si več glasno izreči.....	8
Vedno bližje zvezdam sva	9
Odhajanja	10
Včasih so le telesa	12
Gledala sem ljudi uničevati vse	14
Kdo pravi, da zlomljene stvari niso cele.....	15
Ničesar več nočem.....	16
Sivine na gladini rišejo odsev.....	17
Dihaš zrak iz mojih pljuč	18
Črepinje srca zarezujejo neizrečeno	19
Nikoli mi ni bilo oproščeno	20
Poglejte	21
Mene del.....	22
Ko sem sama, sem eno	23
Hodim skozi svet	24
Dal si mi krila.....	25
Kot čoln brez vesla.....	26
Včasih tiho opazujem.....	27
Oklepam se nečesa.....	28

Bila je tista.....	29
Vsak ne ostane	30
Nekaj se vije iz oblakov.	32
Preden razprem svoja krila.....	33
Vse se vrača	35
Meni in njej.....	36
Držala bi te v množici ljudi	38
Včeraj zvečer	40
V trenutku, ko sem te spoznala	41
Kaj, če takrat, ko imam vse	42
Tudi trnje kdaj zacveti.....	43
Svobodi hodimo naproti.....	44
MISLI O PESMIH.....	46

Zapri oči in morda boš zamudil,
morda se nikoli ne boš več prebudil.
Osamljeno boš živel v tem trenutku,
postal boš vse v praznem občutku.

Morda bi lahko ujel vse v fotoaparatu,
a trenutek bi moral v času ostati.
Občutek bo ostal zaklenjen v spomin
in ne bo več zapolnil globokih praznin.

Zvezde so padale z neba

Enkrat bom se ti iztrgala iz rok,
enkrat ne bo me več naokrog.
Zakaj bi sploh hotel ostati?
Zvečer vedno znova sam zaspati?
Zvezde padajo na zemljo.
Kje si zdaj, ko vse to je lahko najino?
Ničesar nimava izgubiti.
Se me ne bojiš izpustiti?
Ne sprašujem se več, zakaj.
Vedno, ko vleče me nazaj,
vem, da več ne bo, kot je bilo tedaj.
Zmanjkalo je zraka za dva.
Ko zvezde so padale z neba,
sva z njimi padla tudi midva.

Ne želim si več glasno izreči,

ker bi bilo nepopolno.

Ne želim si več vstran teči,

moje srce je prepolno.

Izstopila bi iz tega telesa,

se gledala tam od zgoraj.

Plezala bi spet na drevesa

in zrla nazaj v ta kraj.

Ti bi še stal pod krošnjo

in rekel mi: »Roko mi podaj!«

Z veje še bi visel papirnati zmaj.

A danes sem večja kot včeraj,

tako bo ostalo za zmeraj.

Zato danes vem,

da tebe več ne bo nazaj.

Vedno bližje zvezdam sva,
a vedno dlje drug od drugega.
Pred mene postaviš ogledalo,
da bi videla, kar še je ostalo.
Kako naj zacelim to rano,
ki imam jo na kožo zažgano?
Kako naj solzo stalim slano,
ker toliko ledu še v srcu je zakopano?
Ne najdem tega, kar je iskano.
Ujeto je na gladini med mano in tabo.
V vetru se vije upanje pomendrano.
Ogledalo se je razblinilo,
zvezd ni, nebo se je pooblačilo
in nič ne bo te solze stalilo.

Odhajanja

Mislila sem, da je že vse to za mano,
a potem je nekdo pritisnil na mojo, že skoraj zaceljeno, rano.
Končno lahko sem videla nebo modro prostrano,
a potem nekdo zastrl mi pogled je ubrano.
Moje misli zlagam med bele rjuhe,
povsem prerrojene in v prostoru izgubljene.
Vijejo se ti med prsti z žarki sonca in
jim do zahoda ni videti konca.
Sediš na kavču, zavita v odejo,
v tvojem pogledu najdem uteho.
Nekaj jih je ostalo ujetih med tvojimi prsti mojih misli
in sedaj jih z dotiki prenašaš na moje telo.
Lepijo se na mojo kožo kot zvezde na nebo.
Slačiš me z očmi,
hitreje po žilah pretaka se mi kri.
Kar je še ostalo od mojega srca,
položim v tvoje dlani, da pogori.
Odprem svojo dušo in razprem svoje roke,

ti pa svoje dlani položiš na moje boke.
Zaceliš me, ko s prsti hodiš čez moje rane
in iz moje duše izbrišeš vse dvome zlagane.
Ko le ne bi nosila isker v očeh
in vedno videla le dobrega v ljudeh.

Včasih so le telesa,

ki jih medli spomin pretresa.

Včasih še je duša in um,

v katerem je suša.

Ne uspejo se celiti,

ko hodijo po črepinjah

zdrobljenih src.

Ne razločijo več misli,

preveč je razbeljenih idej.

Ne znajo več misliti,

imajo preveč mej.

Ne znajo izpustiti,

ko mislijo, da imajo

nekaj za izgubiti.

Postavljajo ograje,

ko od njih ostanejo

le še saje.

Da ne bi kdo videl,

da ne bi kdo slišal,

da jih ne bi kdo utišal.

Včasih preveč,
včasih premalo in
prišel bo včasih,
ko nič ne bo ostalo.
Zakaj ostati,
zakaj ostati in si lagati,
zakaj ostati in obžalovati,
ko ne vidiš, da nimaš
za kaj ostati.
Počasi.
Potiho.
Odhajajo.
Ne puščajo sledi,
mislijo,
da tako manj boli.

Gledala sem ljudi uničevati vse,

kar so imeli,

ker vse,

kar so imeli,

ni bilo to,

kar so si želeli.

Kdo pravi, da zlomljene stvari niso cele,

da ne moreš biti cel, zlomljen na dele.

Kaj ti bo vse, če tega ne moreš izgubiti,

kaj ti bo dlan, če je ne upaš izpustiti?

Tudi ko te je strah, se ne upaš zganiti.

Kaj bi bilo življenje brez želje umiranja in

in kaj bi bila strast brez prisotnosti upiranja.

Ničesar več nočem,

ker vse izgubim,

še tiste najlepše

stvari izpustim.

Ničesar več nočem,

ker vse odleti,

vse se na veter naslanja

in se izgubi.

Ničesar več nočem,

ker ne more ostati,

včasih še v sanjah

tega ne morem obdržati.

Sivine na gladini rišejo odsev,

temne noči lovijo moj odmev.

Včasih nebo joče in poljubi zemljo,

včasih kdo zvezdam nameni željo.

Včasih je misel lahko tako glasna,

da želja srca ostane nejasna.

Včasih je nad mano samo nebo,

ki je nebo stotih drugih in tvoje,

zato pa nikoli ne bo čisto moje.

Vse, kar sta si duši delili,

sta v nekaj pogrešljivega prelevili.

Žal mi je, da še si prisoten,

skrivaš se v sencah pod soncem,

jaz pa se še vedno obračam tja -

kjer sva nekoč bila skupaj oba.

Dihaš zrak iz mojih pljuč,
zaklenil si srce in odvrigel ključ.
Ujeta v temi iščem luč.
Piješ sanje iz mojih oči,
moja duša tiho ihti.
Hladnejše so sedaj noči.
Svet se vse od takrat
brez mene vrti.
Vesolje me požira celo,
telo je prazno in obnemelo.
Ne znam vstaviti krvavitve,
moje besede se zdiyo plitve.

Črepinje srca zarezujejo neizrečeno

v krhke, bele kosti pod mojo kožo.

Našla sem lep cvet, res lepo rožo.

»Pa je bila res lepa?«, se sprašujem.

Nikoli ne bom izvedela.

Tiho izdihujem.

Drugi je niso videli, zato ne bom vedela.

Še vedno imam okrušene kosti.

Ne vem več, če se mi samo zdi,

a ne čutim, ko boli,

ali del mene krvavi.

Imela sem star babičin fotoaparatus.

Naredila sem sliko in še eno,

a nikoli nisem ujela celotnega trenutka,

le tvoj nasmeh,

spomnim se še občutka.

Dež je izbrisal dotike iz ranjene kože.

Še vedno ne vem, če so bile lepe rože.

Spomin peša,

občutek se s trenutkom meša.

Nikoli mi ni bilo oproščeno,

ker sem preprosto hotela.

Sanjala sem sanje nekoga,

v katerih sem sama letela.

Nikoli mi ni bilo vrnjeno

vse, kar mi je bilo odvzeto.

To vse je v globok prepad

med mano in tabo ujeta.

Kdaj mi bo odpuščeno,

ker sem hotela?

Kdaj mi bo odvzeto vse,

kar sem si vzela?

Nikoli mi ne bo vrnjeno

vse, kar so vzeli.

Upam, da nikoli ne bodo

tako trpeli.

Poglejte,

kaj smo naredili iz življenja,

igramo se bogov,

misleč,

da ljudi odrešujemo trpljenja.

Mene del

Mene del je pogorel.

Svet se je še enkrat

brez mene zavrtel.

Listje je porjavelo.

Upanje je zbledelo.

Nič ni bilo moje,

tako se je zdelo.

Vse je na koncu

z vetrom odletelo.

Vse je odletelo

tudi vse tisto,

kar ne bi smelo.

Ko sem sama, sem eno,

eno z oblaki.

Gledam s postaje,

kam peljejo vlaki.

V mesto polno

betonskih src

in praznih teles.

Ostanejo le popolnoma

nepopolne oblike.

Ideje ostanejo le

skice na papirju.

Pomen se razgubi

v času, ki preteče

med dvema dotikoma,

med mano in otrokom,

ki je ujet v meni.

Ko sem sama,

sem eno,

eno z oblaki.

Sem začasno.

Hodim skozi svet

zavezanih oči.

A vidiš ta nered,

ki nastal je med ljudmi?

Vsa ta prazna srca

se hranijo z lažmi,

zavajajo jih misli,

ko duša trpi.

Dal si mi krila

in me naučil leteti.

Dal si mi del sebe

in me naučil se sprejeti.

A tu pot se konča,

v srcu ni prostora za dva.

Nisva si hotela priznati,

a sva vedela oba.

Vedoč, da vse enkrat mine,

sem zato skrbno shranila spomine,

a sedaj nastale so praznine.

Že dolgo je,

odkar ne čutim več topline.

Kot čoln brez vesla

se ujamem v tok tvojih besed.

Včasih nosiš s seboj bisere,
včasih le nesrečo in pohlep.

A ta ton,

nebeško-modra,

veš, težko se ji je upreti.

Vedno znova padam vanje,

v valove tvojih besed.

Še dobro, da znam plavati,
da poskušam razumeti.

Včasih tiho opazujem,
opazujem,
kako ljudje
nehajo šteti svoje korake
od napake do napake.

Oklepam se nečesa,

za kar nisem več prepričana,
ali je sploh resnično.

Imela sem toliko vsega,
a vse,
česar si nisem prisvojila,
nosim v svojem srcu.

Bila je tista,
ki je najbolj divje cvetela,
a na koncu je ovenela
v senci plevela.

Vsak ne ostane,
a spomini so večni,
obrazi na slikah
izgledajo srečni.
Kaj ti bodo krila,
če ne upaš si leteti?
Kaj ti bodo drugi,
če ne želijo razumeti?
Kaj ti bo upanje,
če se nima česa oprijeti?
Kaj ti bo srce,
če ti v tem svetu ne moreš preživeti!

-SS-

Nekaj se vije iz oblakov.

Počasi proti tlom med ljudi.

Nekaj jih maha v slovo vlakom
razbolelih src in solznih oči.

Nekaj se vije iz oblakov.

Poljublja dušo, kjer boli.

Meglice iz okamenelih teles
se dvigujejo, da človek lahko zaspi.

Nekaj se vije iz oblakov.

Para tančice spletene iz laži.

Pod njimi se skrivajo obrazi,
ko srce v tišini krvavi.

Vije se iz oblakov žarek svetlobe,
ki vrača obliko človeške podobe.

Med glavo in srcem ruši mostove
in ustavlja vse padajoče slapove.

Preden razprem svoja krila,

moram izpustiti vse,

s čimer sem se obtežila.

Želim si, da bi lahko le pozabila,

a potem bi del sebe izgubila.

Ne spadam sem med izgubljene ljudi.

Sem, kjer so vedno prižgane luči.

Tukaj se ne morem nikamor skriti,

ne morem hladnim pogledom pobegniti.

Ostala bi, lahko bi ostala,

v tvojih rokah bi mirno zaspala.

A kaj, ko bi zjutraj spet obžalovala,

da zopet nisem sebe izbrala.

Lahko bi se imela rada,

če bi mi nekdo pokazal, kako.

Lahko bi me nekdo prepričal,

da se za oblaki še vedno skriva modro nebo.

Namesto srca sem misli poslušala
in sem druge pred sabo izbrala.
Namesto da bi spala,
sem hladne noči sama prejkala.

Nikogar ni bilo več, ki bi ga lahko poklicala,
zato sem zvezdam svojo dušo razkazala.
Ni mi bilo mar, če me ni ena izmed njih poslušala,
bila sem vajena, da sem v množici sama.

Zato preden razprem svoja krila,
moram izpustiti vse,
s čimer sem se obtežila.
Sestavila bom srce, ki sem ga zlomila
in se spet ljubiti naučila.

Vse se vrača

Svojim čustvom kar naprej postavljajo ceno,
vedno pričakujejo nekaj v zameno.

Razstavljajo me ud za udom,
razkosajo me lahko na kose kosti in mesa,
a vsi krvavimo v enakih odtenkih rdeče.

Kako naj pomirim srce hrepeneče,
ko se vse, kar sem imela, sedaj vrača boleče.

Vsi pričakujejo nekaj od mene,
sama sebi postajam v breme.

Ta občutek postaja nesmrten
in ta svet postaja vse bolj zahrbtnen.

Meni in njej

Pogrešam deklico, ki je majhne stvari cenila,
še tiste skrite v sencah, se je ljubiti naučila.

Umirajoče rože je s svojimi solzami zalila
in ne vem, kje na poti do sem se je izgubila,
ne vem, kdaj sem njeno roko izpustila.

Bila je tako majhna in zdel se ji je tako prijeten ta svet,
a danes vem, da kar ti ni dano, si moraš vzeti'.

Nekje v ozadju se je skrila in da bi se zlila,
si je odrezala svoja krila.

Ne morem se spomniti, kje sem ga polomila,
ne vem, kdaj sem se tako zlomila.

Želim si, da bi se spet znala tako ljubiti
in vse globoke praznine v sebi napolniti.

Tako samotno je tukaj, ko se pustiš svojim mislim ubiti,
vsem drugim svoje srce izprazniti
in svoje odločitve jim v roke posaditi.

Črpajo iz mene ljubezen, ki bi jo mogla zase prihraniti.

Moje srce je na razprodaji,
a nihče ne želi ostrih robov zgladiti,
jaz pa jih ne morem več skriti.

Sedaj vem, da si lahko domotožen za ljudi,
ki jih le še pridušen spomin s tabo drži.
Bila si ti, ki si znala ljubiti majhne stvari
in zaceliti polomljene ljudi.

Ti, ki si našla srečo, kjer je nihče ni iskal
in vedno dajala več, kot ti je kdorkoli dal.
Zaslužila si si biti veliko več kot le prazno telo,
in videti veliko več kot le sivo nebo.

Držala bi te v množici ljudi

v strahu, da se tvoj prijem izgubi.

Mislila bi rada nate,

ko se zvečer stemni.

Rada bi, da bi bilo tako,

a kaj, ko te tukaj ni.

Gledam najin majhen svet,

ki počasi potihó gori in

ga nihče ne gasi.

Škoda, da se najino

nebo oblačí

in da me tvoj prijem hladi.

Hlad po telesu se širi in

tukaj se ločijo najini tiri.

Zavijaš nekam drugam

od mene daleč vstran.

Prosila bi te, da še ostani,

a ne bi bilo pošteno,

ko ona te čaka na drugi strani.

In sedaj le gledam, kako greš,
me zanima, ali sploh veš,
da sem tudi jaz nocoj peš.

In sedaj sem le še jaz,
izgubila sem svoj glas
in pozabila tvoj obraz.

Saj sem ljubila, pa če tudi sama
in toliko je bilo med nama;
celotno nebo in eno samo,
samcato razgaljeno telo.

Včeraj zvečer

sem med umazanimi oblačili našla
tvojo belo srajco.

Na njej je bil kavni madež,
rokavi pa so bili zapacani od črnila.

Še vedno je dišala po tebi,
pa sem jo oblekla.

Ura je bila devet zvečer,
a sem si vseeno privoščila

skodelico črne kave,

ker je bila tvoja najljubša.

Stol sem obrnila proti oknu

in opazovala mesec,

ki se je dvigoval nad mestom

in nato zaspala,

ker sva to pogosto počela skupaj.

V trenutku, ko sem te spoznala,

sem vedela, da bi zate vse dala.

Vsaka sprememba je nekaj stala,

z vsakim dotikom si del mene izkopala.

Izoblikovala si me kot kos gline

in odšla, kot da ne boš pustila praznine.

Kdor je rekel, da vse, kar potrebuješ,

je čas,

se je zlagal sebi in drugim na glas.

In če ostanem, bom potem ostala sama?

Kaj pa vse stvari, ki so ostale med nama?

Kaj, če takrat, ko imam vse,

nimam ničesar zase?

Vse si lahko le roke lastijo

in misli le bežne spomine lovijo.

In takrat, ko vse je premalo

in misliš, da srce lahko bi ostalo,

ostane ena sama velika praznina

in ne veš, kako globoka je njena korenina.

Bežiš pred toplino ledenih teles.

Strah pred smrtjo te ne pripelje do nebes.

Iščeš sprejetost nekje vmes -

med sanjami in resničnostjo v tujih očeh.

Tudi trnje kdaj zacveti

in hudiči so nekoč angeli bili.

Vsaka lunina faza

vedno skriva pol obraza.

In čas je le še beseda,

ker se ga nihče ne zaveda.

Svobodi hodimo naproti,

a svet stoji tako,

da če nisi zraven,

si proti.

A kaj, ko svoboda je lažna in

resnica ni več važna.

-SS-

MISLI O PESMIH

Ob branju Sarinih pesmi me spremljajo misli o bivanju mladega dekleta, ki je na poti svojega odraščanja v svet različnosti, ki ga živimo.

Njena subtilnost zaznavanja sebe v intimnosti občutenja sebe in sočloveka v svojem hitenju odraslosti nosi posebna spoznanja o dojemanju bolečine in zaznavanja same sebe kot deklice, ki postaja ženska.

Bolečina je tista, s katero nastajajo njene pesmi, in sicer v želji izpovedovanja same sebe, sami sebi in drugim, ki imajo radi poezijo. Občutek globine njene besedne izraznosti bralca ne more pustiti v negotovosti.

Njene pesmi prevzamejo, da sem se zamislila in si ponovno želela oditi v paralelni svet, kjer je bivanje lahkotnejše in bolečina manjša. Sari in nam to omogoča svet glasbe in poezije ...

Besede in glasba so srce duše, ki jo Sara v svojih pesmi »zliva« v eno s papirjem in slikami. Vsak v njih zasledi izjemno tankočutno osebno, ki smelo opazuje sebe, ki se upa slišati. To zapiše zase in deli z nami v obliki zapisanih ali zapetih besed.

Iz iztrganega lista Sarinega zvezka je nastala zbirka njenih občutenih pesmi.

Naj bo njeno odhajanje v prostranost življenja ta osnovnošolska pesniška zbirka del njene ustvarjalne popotnice.

Karmen Ivančič

Sara se v svojih pesmih posveča življenjskim temam. Piše o smislu bivanja, ljubezenskih doživetjih in bolečini, ki marsikomu ni tuja.

Njeno razmišljanje o življenju je čustveno in razumsko hkrati.

V središče postavlja človeka kot čutno bitje, ki ga nemalokdaj krut svet posrka vase.

Pesmi na prefinjen in eleganten način odkrivajo vedno aktualna sporočila.

Poudarjanje bližine in neizbežne oddaljenosti ter iskanje pomena pesmi bralca popelje v nove dimenzije razmišljanja o smislu bivanja.

Sabina Mlinarič

Sarine pesnitve izražajo izjemno globoko čuten pogled odraščajoče mladenke na krutost medčloveških odnosov današnjega sveta, v katerem človek v množici ljudi ostaja prazen in osamljen.

Pri prebiranju pesmi se bralec nehote ozre v vse kotičke svoje duše in začne razmišljati o smislu svojega obstoja ter vrednotah svojega življenja.

V svojih pesmih je Sara nastavila ogledalo posamezniku in družbi.

Bogomir Širovnik

Naslov: Odhajanja

Avtorica: Sara Sluga

Fotografije: Sara Sluga

Uredila: Karmen Ivančič

Jezikovni pregled: Sabina Mlinarič

Izdala in natisnila: OŠ Mladika Ptuj

Zanjo: Bogomir Širovnik

Natisnila: OŠ Mladika

Št. izvodov: 80

Ptuj, 2022

